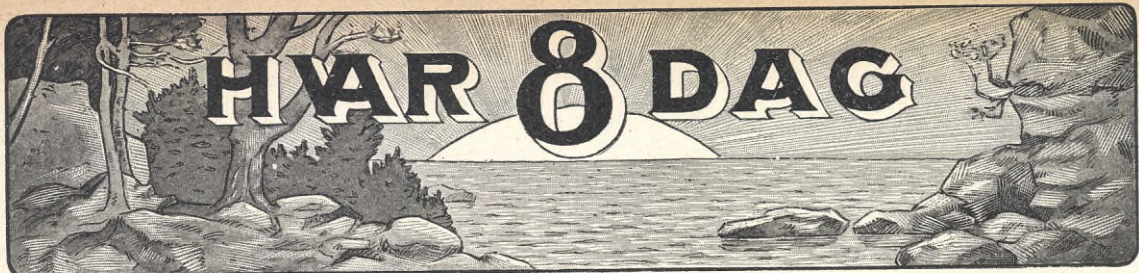

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

6TE ÅRG.

DEN 28 MAJ 1905.

N° 35

Återgifvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: T. Zetterstrand. — C. J. B. Sergel. †. — Mandom, mod... — Den Elmqvistska gjutningsmetoden. — Ett nytt bankpalats. — Den afgående och den nye amerikanske ministern i Stockholm. — "Åter till lifvet" af Elbe. — Konung Christian bland sitt folk. — Från kapplöpningarna å Lindarängen. — Föreningen Philochoros' 25-årsjubileum. — Prins Gustaf Adolf i London. — En ny trupp vid den tyska armén. — Hos Echegaray. — Från Uppsalastudenternas vårfäst-karneval. — Veckans porträttgalleri. — "Pussy" af Sture Stig.

F. A. B. HVAR 8 DAGS TRYCKERI. GÖTEBORG. 1905.

HVAR 8 DAGS FOTOGRAF I STHLM.

Klitché: Kem. A.-B. Bengt Sjöföresparre Södm.—Gbg

T. ZETTERSTRAND.

RÅDMAN. LEDAMOT AF RIKSDAGENS ANDRA KAMMARE.

T. ZETTERSTRAND.

"Hr talman, jag skall be att få instämma!" Så brukar det höras i kör uti Andra kammaren, när representanten för Norrköping, rådmannen T. Zetterstrand, haft ordet. Det har t. ex. varit fråga om en strafflagsändring i humanitært eller rent praktiskt syfte. Kort, klart och flärdöst har han då under kammarens odelade uppmärksamhet gifvit skäl för sin väl övervägda mening. Han har icke vädjat till något klasseller partintresse, än mindre till privatintressen, men så mycket mera till den *bon sens*, som alla normalt utrustade människor äga i sina lugnare ögonblick, och till den rättskänsla, som han i stor utsträckning tror sina medmänniskor om och ofta just därigenom lyckas hos dem framlocka. Och de instämmande rösterna komma ej blott från medlemmarna af liberala samlingspartiet, i hvars förtroenderåd hr Zetterstrand är en inflytelserik ledamot, utan ofta i lika hög grad från landtmännen i kammaren, hos hvilka hans ord väger mycket.

Någon utpräglad partiman är han icke håller utan hör till dem, som gärna medla och förmedla, dels emedan hela hans politiska läggning är moderat, dels emedan han af naturen är en fridens man, som dessutom har den ur ren partisynpunkt ingalunda alltid uppskattade egenskapen att se saker och ting från mer än en sida. Att tullskyddsvännen och försvarsvännen Zetterstrand kommit att intaga en så framskjutet ställning i liberal svensk politik, är i alla händelser ett vittnesbörd om, huru synfältet i det hela vidgats sedan 1880- och 90-talen; men det var också först med det nya århundradets ingång som detta drag framträdde mera tydligt på vår politiska utvecklings fysiologi, närmast i och genom liberala samlingspartiets bildande.

Redan dessförinnan hade emellertid Zetterstrand, som tillhört Andra kammaren från och med 1894, i åtskilliga afseenden mycket tydligt lagt i dagen en afgjordt frisinnad och stillsamt demokratisk åskådning, fast han icke kunde godkännas som liberal efter det då existerande folkpartiets politiska examenskatekes. Hans första motion, afgifven vid 1894 års riksdag, var ägnad åt den då ännu utom den radikala vänstern föga erkända idén om folkskolan som bottenskola för de allmänna läroverken, och redan nästa år visade han sin färg och rätt ovanliga ställning i skattepolitiskt afseende. Hans då väckta förslag om afskaffande af mantalspångarne och de personliga sjukvårds- och folkskoleafgifterna hvilade på den uppfattningen, att personella skatter, oberoende af olika förmögenhetsställning, i och för sig äro orättvisa och principiellt oriktiga, och den direkta, progressiva beskattningen angafs vara målet. Huru med denna grundåskådning kunde förenas anslutningen till de "nedåt progressiva" konsumtionsskatter, genom hvilka staten redan då som bäst höll på att år efter år taga ett ökad antal millioner ur det fattiga folkets fickor, må lämnas därhän. För Zetterstrand stod det i alla händelser klart, att svenska näringar behöfde och borde hafva tullskydd, hvaremot han ej ville anse lifsmedelsullarne pålagda för att skalpa staten inkomster och ingalunda själf skulle varit med om att upprätthålla dem såsom finanstullar. Det väsentliga och det som visade den folkliga synpunkten äfven i hans protektionism var emellertid hans kraf på skattepolitiskt *vederlag* åt de klasser, som tyngst drabbats af lifsmedelstullarne.

Talrika äro i öfrigt de förslag och uttalanden han gjordt i andra kammaren i praktisk-reformvänlig riktning. Sådana idéer som rättsväsendets förenkling, kreditväsendets sunda utveckling, fideikommissens upphäfvande, afskaffande af den s. k. indigenatsrätten eller stiftsbandet, personlighetsprincipens starkare tillgodoseende vid prästval, en vidsträckt religions- och samvetsfrihet med tillmötesgående och tolerans mot olika tänkande, social lagstiftning och särskildt arbetareförsäkring, stärfjande af öfvermåktiga bolagsintressen utan allt för våldsamma åtgärder m. m. ha i honom

haft en öfvertygelsetrogen och inflytelserik förkämpe. Särskildt har hans prestige vuxit och hans deltagande i ärendenas behandling mera gjort sig gällande från och med 1900, liberala samlingspartiets första år, då han också blef ledamot i lagutskottet efter att förut endast hafva tillhört tillfälliga utskott. Efter Husbergs inkallande i regeringen som konsultativt statsråd året därpå har Zetterstrand fungerat som lagutskottets vice ordförande och i denna egenskap utöfvat ett betydligt inflytande både inom utskottet och i kammaren. I de större rent politiska frågorna har han dock näppeligen spelat någon mera framträdande roll, men är uti dem fullständigt ense med samlingspartiets flertal.

Utän att äga lysande begåfning, men utrustad med ett ovanligt klart och redigt omdöme, human i uppfattning och uppträdande, tillhör Zetterstrand de mest sympatiske bland våra folkrepresentanter, liksom han är en bland dem, som på olika håll åtnjuta största personliga aktning. Så länge sådana män kunna aktivt och på inflytelserika poster deltaga i vårt lands politiska lif, skall detta icke kunna sägas vara behärskadt af partifanatismen eller af de lägre politiska instinkter, som under dess inverkan snart skulle visa tänderna i trots mot saklighet och sanningskärlek, mot all sund mänsklighet i det offentliga. E. B. R.

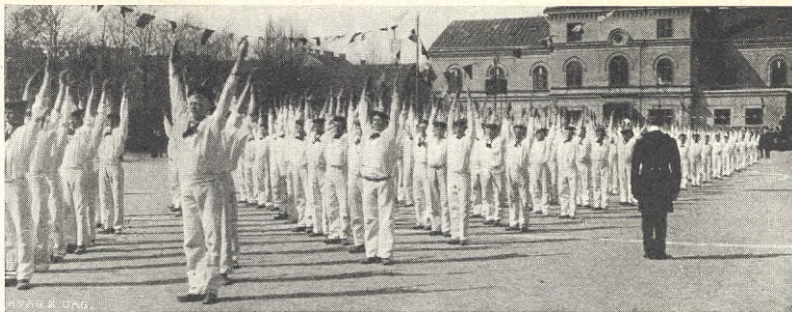
Foto. HVAR & DAG.

Klubb: Bengt Nilföresparre.

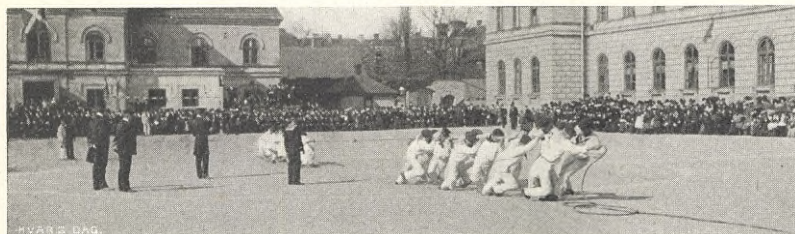
C. J. B. SERGEL. †
Öfverstelöjtnant, chef för krigshögskolan. En af arméns utmärktaste officerare. Känd främjare af skytterörelsen.

Född — som sons son till den berömda bildhuggaren — 61, stud. 79, underlöjtn. vid Södermanl. reg. 81, kapt. 97, repetitör vid krigshögskolan 89—91, stabsadjutant och löjtn. vid generalstab. 91, öfverste och chef för krigshögskolan 04.

I. Sedan i vinter ha våra duktiga skeppsgossar nere i Karlskrona varit särskildt ifriga som idrottsmän, och nyligen uppvisade de vid en offentlig idrottsfäst de vackra resultat, hvartil årets öfningar ledd. Instruktor och hufvudledare vid de i alla afseenden lyckade täflingarna har kapten Magnusson varit. Chefen för skeppsgossekåren kom. kaptenen greve V. Hamilton liksom vid kåren tjänstgörande officerare göra allt för att understödja denna idrottsrörelse såsom en ytterst viktig del af gossarnes upp-

SKIPPSSGOSSARNES IDROTTSFÄST I KARLSKRONA: Frigymnastik.

Efter fotografi.

DRAGKAMP.

Kliché: Bengt Sjöforsparre.

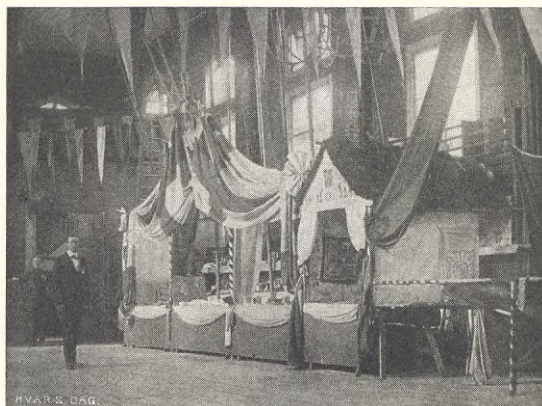
III. Det unga Sverige under vapen är äfven väl representeradt i Göteborg vid därvarande h. allm. läroverks skytteföreningar. Dessa hade i midten af månaden anordnat tränne dagars fältmarsch i sammanhang med fältskjutning. Marschen omfattade en vägsträcka af 6 mil och försiggick om eftermiddagarna i ilmarscher. Intressant var att iakttaga strapatsernas inverkan på skjutresultaten, hvilka,

fostran till dugligt underbefäl och duktiga karlar. Visserligen har idrott äfven härförinnan förekommit inom kåren, men ej i den omfattning och så planmässigt som nu. Meningen är att den nu hållna idrottsfästen skall ärligen upprepas och få prägeln af en fästtag för hela Karlskrona. Saken är värd uppmuntran.

II. Sista lördagen i april var af den bland skolungdomen vid Skara h. allm. läroverk bestående skytteföreningen anordnad basar, som både hvad förlopp och behållning angår kan betecknas som mycket lyckad.

Skarapojkarna intaga en inom skytterörelsen bemärkt plats. Redan hösten 1903 visade H. 8 D. en bild af Skaraskyttarne vid skolungdomens skuttäflingar i Stockholm, där desamma mycket utmärkt sig. De ha alltsedan befäst sitt goda rykte och inneha f. n. den af d:r Arvid Kellgren instiftade stora vandringspokalen.

Skytteföreningen räknar öfver halfannat hundra aktiva medlemmar, af hvilka endast få under sista året lossat mindre än 500 skott.

FRAN SKYTTEBASAREN I SKARA, anordnad af allmänna läroverkets skytteförening.

liksom de unga skyttarnes, kondition kunna betecknas som goda. Den af Göteborgsynglingarna gifnaden är värd att efterföljas på andra håll. Äfven om resultatet efter nattvak och ilmarscher ej blir fullt så god tsmom eljes, så är en sådan tur likväl både fältmässigare och nyttigare än vanlig fältskjutning.

Amatörfoto.

Kliché: Bengt Sjöforsparre.

FRÅN EN AF SKYTTEFÖRENINGARNA VID GÖTEBORGS HÖGRE ALLM. LÄROVERK NYLIGEN FÖRETAGEN FÄLT-MARSCH: En öfverraskad patrull öppnar eld. — Ambulansen i verksamhet.

B. SKAR 7. DAG.

DEN ELMQVISTSKA GJUTNINGSMETODEN.

I Nationalmuseum öppnades på tisdagen i denna vecka en utställning, af konstnärliga gjutningar efter skulptören Hugo Elmqvists metod, hvilka torde vara af epokgörande slag. De vackra sakerna skola inom kort utställas i Hamburg, och utlandet får sålunda tillfälle gifva sitt omdöme om den nya märkliga svenska uppfinningen.

Vid konstgjutningar betjänar man sig i allmänhet af den s. k. bindstycksformningen öfver fast modell. Modellen måste då ofta styckas i flere delar, och hela proceduren med bindstycken, gjutflaskor o. s. v. lämnar mycket öfrigt att önska. En mängd efterarbete måste alltid företagas. Alla fogar måste öfverciceleras och alla gjutgrader borttagas och likaledes öfverciceleras. Allt detta har naturligtvis ett menligt inflytande på det konstnärliga resultatet. Man har därför sökt att i stället använda helformningsmetoder, d. v. s. formning öfver hel s. k. utsmältningsmodell. Dylika metoder ha beagnats sedan urminnes tider, men öfvergifvits såsom otillförlitliga.

Den svenske skulptören Hugo Elmqvist har emellertid, såsom dagsprässen vid olika tillfällen omtalat efter mångåriga experiment uppfunnit ett system för helformningsmetod, som tyckes alldeles förträffligt.

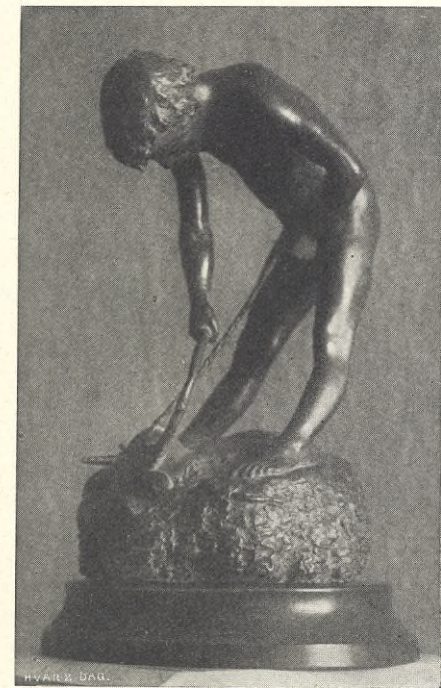
H. 8 Da STOCKHOLMSFOTOGRAF. Kliché: Bengt Silfversparre.
ETT FLICKHUFVUD, af Hugo Elmqvist, gjutet efter den nya helgjutningsmetod.

Tillvägagångssättet är i korthet följande: Modellen framställes af en lätt modellerbar pasta. I och omkring denna pasta-modell gjutes kärn- och formmassan. Modellen bortsmältes där- efter. Den för formens upphettning använda ugnen, utvecklar den för aflägsnandet af gaserna nödiga värmen och erbjuder genom sin konstruktion betydande fördelar framför alla hitintills för dylika ändamål använda ugnar.

Det färdiga gjutgodset utmärker sig i synnerhet genom det noggranna återgifvandet af alla modellens detaljer. Af största betydelse är således metoden för all konstreproduktion i metall.

De föremål, som exponeras å Nationalmuseum, äro af brons, silver och guld. Vaserna äro delvis dekorerade med *direkt från naturen och i ett med vasen gjutna växter och insekter*. Oxiderna visa ett förtjusande färgspel och sammanhånga intimt med metoden, enär cicelade bronsytor äro omottagliga för själfoxid.

Aktiebolaget Elmqvistska gjutningsmetoden, som uppfört en

H. 8 Da STOCKHOLMSFOTOGRAF. Kliché: Bengt Silfversparre.
GOSSE, af H. Elmqvist.

fabrik vid Hagalund, är innehafvare af patentet. Bolagets hufvudändamål är att här och i utlandet sprida reproduktioner af lämpliga svenska skulpturverk.

Fackmän, sådana som Carl Millès m. fl., ha uttryckt sin beundran öfver de utomordentligt vackra, konstnärliga resultatet, och det ser nästan ut, som om Sverige i konstgjutning skulle komma att slå både Frankrike och Belgien.

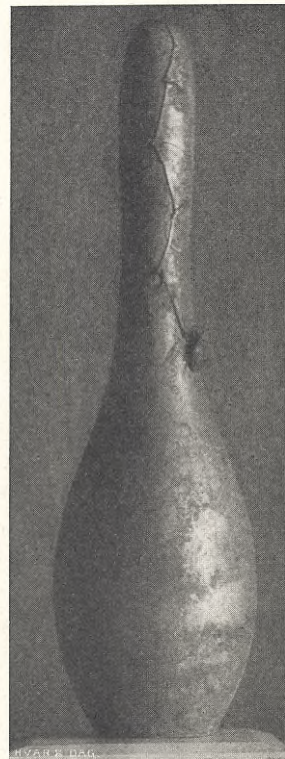

Foto. HVAR 8 DAG. Kliché: Bengt Silfversparre.
VAS, af H. Elmqvist. Vasens dekoration är gjord direkt från naturen

ETT NYTT BANKPALATS.

EXTERIÖR AF STOCKHOLMS
HANDELSBANKS NYA BYGG-
NAD.

ningar i höjd. Ljuset inströmmar såväl från det vackra glastak, som täcker hela den fritt liggande salen, som från stora fönster på ömse håll. Salen är prydd med trenne väggmålningar af Georg Pauli med vyer från Kornhamn, Stadsgrården och Riddarholmen, och erbjuder med sina glänsande mahognymöbler och sin eleganta elektriska armatur en ytterst nobel och gedigen an-

BANKSALEN.

HVAR & DAGS fotograf i Sthlm.

STYRELSEKAMMAREN.

Ktöhd: Bengt Skjöldeparre.

Raden af ståtliga svenska bankbyggnader har nu fått ytterligare en värdefull tillökning i Stockholms handelsbanks nya, efter ritningar af arkitekten Erik Josephsson uppförda, vid Kungsgatan belägna palats. Banken har i början på veckan inflyttat i sitt nya hus.

Byggnaden, som till det yttre gör ett imponerande, kanske t. o. m. något tungt intryck, är hållen i modern renässans. Exteriören är helt och hållet af svensk granit. Till det inre kan man säga att byggnaden mer än håller hvad det yttre lofvar. I afseende på storartade, väl belysta och lämpligt förlagda lokaler torde den vara bland de allra främsta.

Den stora banksalen sträcker sig tvärs igenom huset och är två och en half vå-

blick. Icke mindre präktig är det en trappa upp belägna styrelserummet med marmor-spisar och gobeliner af Wallander.

Hela huset är för öfrigt i hög grad dyrbart och konstnärligt inredt, en verklig prydnad för hufvudstaden.

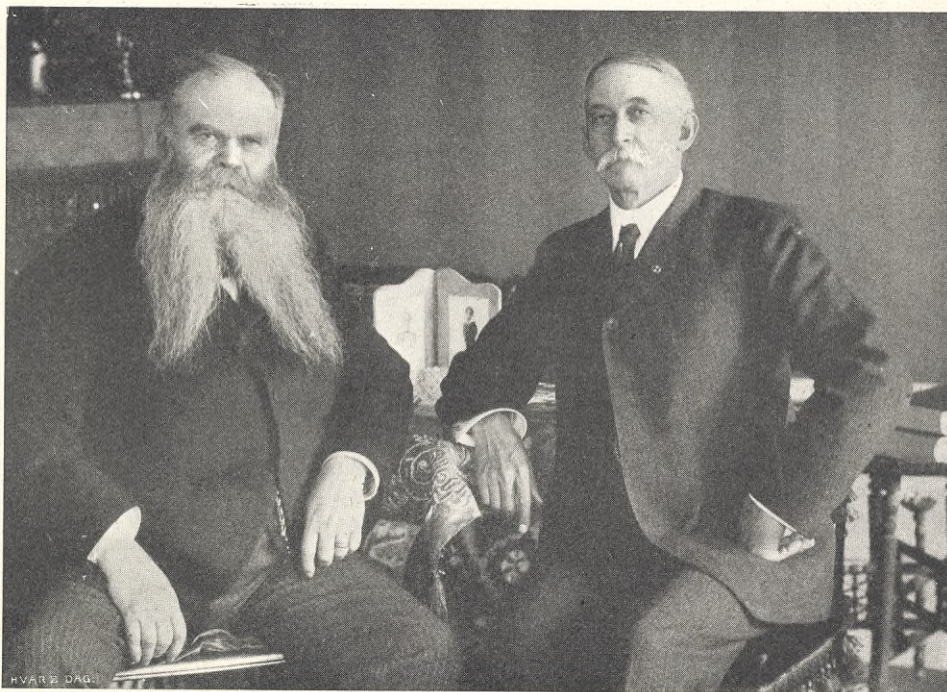

DEN AFGÅENDE OCH DEN NYE AMERIKANSKE MINISTEREN I STOCKHOLM.

Det kom som en stor öfverraskning, att Förenta Staternas representant i Stockholm, mr Thomas, skulle lämna den post han så länge innehåft och efterträdas af mr Graves. President Roosevelt hade ju blifvit omvald, så att ingen partiförändring ägt rum. Och lika fullt blef minister Thomas, den mest populäre och inflytelserike representant som Förenta Staterna någonsin kan få i Sverige och för rätten numeralika mycket svensk som amerikan, återkallad. Hvarför? Det vet man endast i Hvita Huset.

Om minister Thomas meddelade H. 8 D. en del data vid tillkännagifvandet om hans tillbakaträdande från sändebudsposten.

Förenta staternas nye minister i Stockholm, mr Graves, som på fredagen i förra veckan anlände till huvudstaden — vår fotografi af de båda ministerrarna är tagen samma dag, under mr Graves' första visit hos mr Thomas — är öfverste och senator. Han

H. 8 D:s STOCKHOLMSFOTOGRAF.

Kliché: Bengt Silfverparre.

MR GRAVES PÅ BESÖK HOS MR THOMAS.

har i nio år tjänstgjort i aktiva armén, hvaraf fyra under inbördeskriget. Han har vidare varit ordf. i republikanska nationalkonventet, stats senator och talmän i representanternas hus i Minnesota. Mr Graves har lefvat midt i de speciellt svensk-amerikanska trakterna och torde sålunda ha insikt om svensk-amerikanernas förhållanden.

ÅTER TILL LIVVET.

För HVAR 8 DAG af ELBE.

Med trötta dröjande steg kom hufvudern öfver gårdsplanen på väg till hufvudbyggningen. Han gick böjd som en gammal man, och vid hvarje steg stödde han sig tungt på käppen. Kommen ett stycke från förstugutrappan stannade han, lyfte försiktigt hufvudet och kastade en skygg blick upp till frontespisfönstret. Då ingenting var att se där annat än hvita gardiner innanför blanka rutor, slog han åter ned blicken, suckade djupt, vände så och gick något raskare till flygeln, där bagarstugan var inrymd.

Systemen, som stod vid ett af borden med ryggen åt dörren och med båda händer raskt trillade hvete-skorpor, vände sig om vid låsets knarrande men for fort tyst med sitt arbete, då hon såg, hvem som inträdde.

Hufvudern slog sig ned på den lilla bänken mellan dörren och ugnen, hvarifrån en väldig, ännu lågande glödhög utsände sin kraftiga värme.

Under en lång stund växlades intet ord. Systemen fyllde så småningom plåtarna med degbollar i jämna rader, och det lätta rivande ljudet af hennes händer mot bordsskifvan interfolierades endast af kolens sprakande och en och annan tung suck nerifrån bänken.

— Kan du inte ta' dig någonting före, Harald! utbrast systemen slutligen med en skymt af otålighet i rösten. Jag står ej ut längre att höra dig pusta så där!

— Det blir nu tredje julen. Har du tänkt på, att Lillan fyller tre år just i dag, Helena? svarade hufvudern i urskuldande ton och såg på henne med denna halft förtviflade blick, som hon så ofta mött under de sista åren alltifrån den där förfärliga dagen, då broderns hustru helt hastigt förlorade sina själsförmögenheter, men som alltjämt skar henne i hjärtat.

— Tror du jag skulle glömma det? Men vi kunna ju absolut ingenting göra, kära du, endast vänta och hoppas, påminde systemen mildt och fortsatte med sitt arbete.

— Vänta, ja! Ha vi inte väntat, Helena? — Om jag åtminstone kunde få se och tala vid henne ibland. Tror du inte... att jag vågar... endast ett ögonblick..

— Nej, nej, för ingen del! Du vet ju, att hon inte får oroas på minsta vis. Det kan ha de värsta följder, har ju doktorn sagt. Försök att ha tålmod, Harald. Vår prøfvotid kan vara under lång tid ännu — men den kan också vara tillända redan i morgon, om Gud är oss nådig.

— Har du ej ännu märkt någon förändring i hennes tillstånd? Inte något, som tyder på, att minnet vaknar?

— Nej, hon är likadan: följer mig misstroget

med ögonen så länge jag går och ordnar däruppe och gör mig så många små spratt, hon kan. I morgse till exempel kände hon lukten af kardemumman, som jag hade stött strax innan jag gick upp med hennes frukost, och så lade hon väl märke till sjaletten, som jag knutit öfver håret, och därför lät hon mig kamma sig länge, länge, innan hon blef nöjd, för att jag inte skulle kunna gå ner till mina degar så snart. Ja, hon är sannerligen förändrad! Som var så älsklig — så innerligt rar.

En tung suck från brodern förde Helena på andra tankar. Raskt gick hon öfver rummet, rörde om kolen i ugnen och stängde luckan; så vände hon sig mot brodern med en fråga:

— Är inte klockan tolf snart? Jag tycker, det ser ut att lida till middag.

— Hon felar bara sju minuter, svarade husfadern efter en litet motvillig blick på sitt ur

— Då kan du vara snäll och ringa in folket, så skall jag gå upp och se till att maten kommer på bordet.

Helena bredde raskt brödduken öfver plåtarna, sköt brodern före sig ut genom dörren, som hon omsorgsfullt stängde och skyndade sedan öfver gården in i stora byggningen.

Ett par timmar senare står Helena åter vid bakbordet. De nygräddade skorpbullarna sprida sin angenäma doft af färskt bröd i rummet.

Helena rullar små kringlor. Hennes händer föras raskt fram och åter, fram och åter, under det tankarna kretsas kring samma spörsmål: hur länge skall detta vara? Hon fruktar att få tvänne sjuklingar att vårda om icke snar förändring inträffar i svägerskans tillstånd. Och hur skall hon stå ut med att ensam sköta både inre och yttre sysslor på egendomen. Redan nu blir ju ej en skäppa sädd eller en kärfve tröskad, om ej hon sätter arbetet i gång. Helena kastar en blick full af det ömmaste medlidande på brodern, som åter satt sig på den lilla bänken vid ugnen. "Låt mig sitta hos dig, Helena", bad han henne då han steg in. Och fast det pinar henne att se och höra hans smärta, har hon ej hjärta att neka, ty hon vet ju, att han ej kan arbeta, då han har sin svårmodsdag.

Det har ännu ej börjat skymma på allvar. Dock kasta de sprakande gluggstickorna ett svagt gulrödt sken öfver rummet.

Med ens brytes tystnaden af lätta steg i förstugan. Helena blir uppmärksam och lyssnar spändt. Låset vrides om, och in genom dörren glider en ung blek kvinna. Hon bär en natttröja öfver klädningslifvet, om hufvudet har hon knutit en näsduk.

Utän att stanna sina händers rörelse vänder sig Helena med en ängestfylld blick mot brodern. Skall han kunna vara stark och behärska sig? Förstår han,

att nu är det ögonblick kommet, som de så länge väntat och hoppats på? Vet han, att en enda oförsiktig rörelse eller ett öfverlagdt ord kan göra det återväckta lifvet om intet?

Ja, han uppfattar helt innebörden i hennes uttrycksfulla blick, hur hastig den än är. Han måste bita ihop tänderna för att bemästra ryckningarna i sitt ansikte och sluter händerna hårdt om käppkryckan, under det de tårfyllda ögonen stelt följa hustruns gestalt, som halft mekaniskt rör sig öfver golvet. Utan att se till höger eller vänster går hon fram till Helena, ställer sig bredvid henne, tager ett stycke af degen och börjar trilla ut det. Hon rullar och rullar bit efter bit, och snart ligger ett dussin något vanskapliga små kringlor bredvid henne på bordet.

Grädda de här åt mig, är du snäll, Helena, säger hon så med mild, bedjande röst och går stilla ut igen utan att se sig omkring.

Syskonen stå ett ögonblick med alla närver spända midt emot hvarann, och då de lätta stegen ej mer höras, falla de gråtande i hvarandras armar, och Harald ger luft åt sin rörelse med ett stönande: — Gud vare tack! Helena stryker sakta smekande hans hufvud och hviskar i hans öra några kärleksfulla, lugnande ord. Men inom dem båda klingar ett jublande:

— Hon är frisk! under det tårarna alltjämt strömma.

Slutligen bemannar husfadern sig. Nu har han återfått sin kraft.

— Helena! Jag måste genast hämta hem barnen, så att hon finner allt i sin ordning, då hon återkommer till oss. — Hvilken jul vi skola få!

— Ack ja! Hvilken lycklig, välsignad jul! svarade systemen och skyndade till den sjuka, som ännu en tid påkallade hennes omsorgsfulla omvårdnad.

KONUNG CHRISTIAN BLAND SITT FOLK.

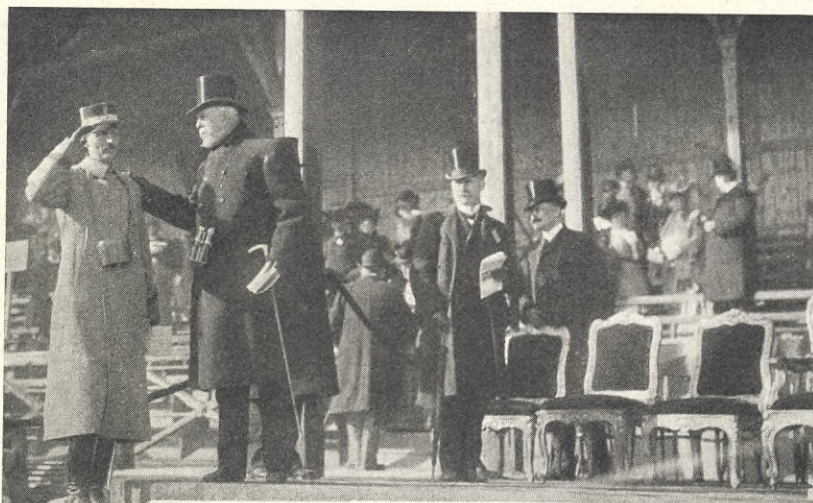
Foto. Orla Bock, Köpenhamn.

Kliché: Bengt Stålvareparre.

EN LYCKAD SNAPSHOT: Danske konungen midt i det tätaste folkvimlet på Köpenhamns gator på den 1 år för andra gången i den danska hufvudstaden upprepade barnens dag.

FRÅN KAPPLÖPNINGARNA Å LINDARÄNGEN.

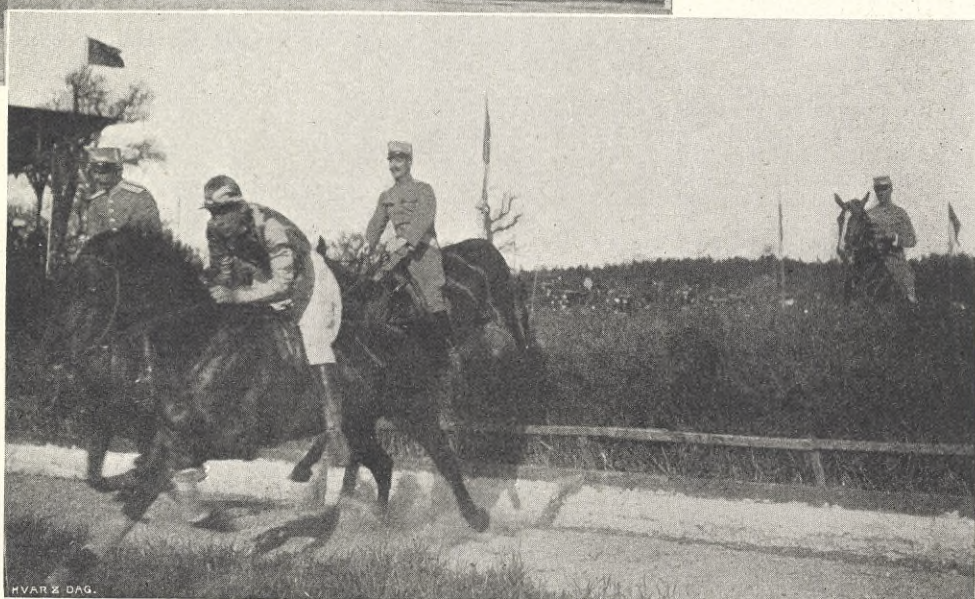
Lindarängssöndagen ingick med ganska gråkallt väder, hvilket icke hindrade att som vanligt väldiga människomassor voro i rörelse. Under täfningarnas gång infann sig konungen, åtföljd af prins Carl och prins Eugen. Löpningarna, till hvilka ovanligt många hästar anmäls, voro delvis mycket spännande. Flera olyckstillbud inträffade, in- tet lyckligtvis med svårare följder.

Kliché: Bengt Sjöqvistparre.

Efter fotografi.

KONUNG
OSCAR OCH
PRINS CARL.

SJETTELÖP-
NINGEN:
Skandinavisk
Steeple-
chase.

HVAR 2 DAG.

FÖRENINGEN PHILOCHOROS' 25-ARSJUBILEUM

Foto. Dahlgren, Uppsala.

GRUPP FRÅN PHILOCHOROS' JUBILEUMSFÄST I UPPSALA.

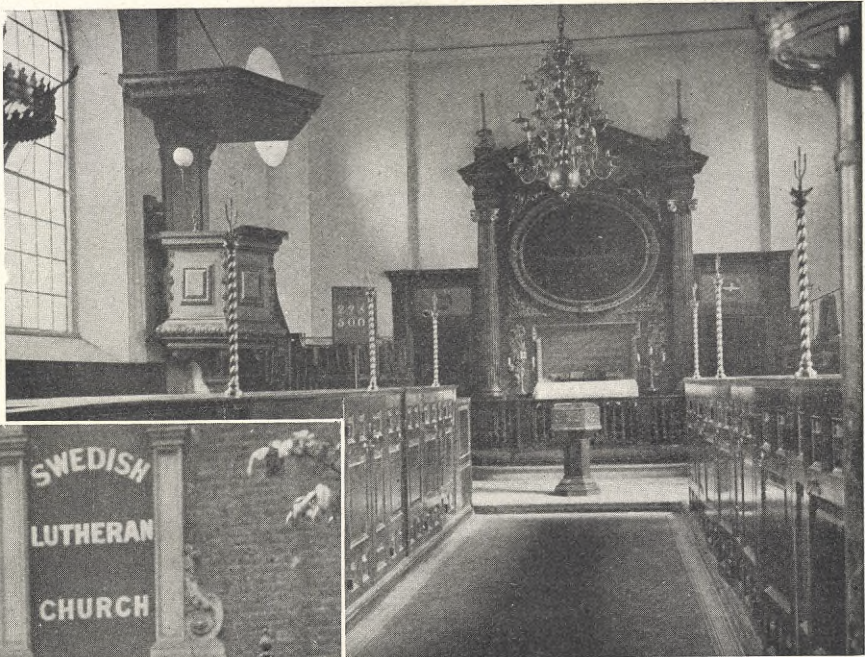
Kliché: Bengt Sjöqvistparre.

först till Värmland vidare öfver Uddevalla och Göteborg till Helsingborg och Köpenhamn och därifrån via Jönköping åter till Uppsala. Philochoros' prestationer stå ju sedan föregående turnéer öfverallt i hög kurs.

Den bekanta studentföreningen Philochoros i Uppsala firade i mitten af månaden sitt 25-årsjubileum med en fäst å Norrlands nationshus. Flera äldre ledamöter hade ditrest, och fästligheten var särdeles lyckad. Philochoros kommer att i början af sommaren gifva sig ut på en turné till mellersta och södra Sverige,

PRINS GUSTAF ADOLF I LONDON.

Söndagen den 14 d:s var en bemärkelsedag för svenska kyrkan i London, hvilken då för första gången mottog besök af Svenska kyrkans primas. Församlingens nyutnämnde pastor, legationspredikant J. Lindskog blef nämnda dag af ärkebiskop Ekman installerad i sitt ämbete. Det minnesrika templet i Princes square var långt före högmässogudstjänstens början till trängsel fyllt af församlingsbor jämte norska,

INTERIÖR AF ULRICÆ ELEONORÆ SVENSKA KYRKA I LONDON Å PRINCES SQUARE, S:t GEORGES IN THE EAST.

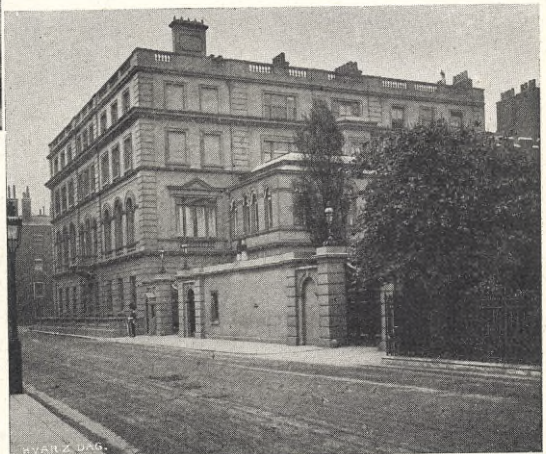

PRINS GUSTAF ADOLF LÄMNAR KYRKAN JÄMTE SVENSK-NORSKE MINISTERN FRIH. CARL BILDT O. KAMMARHERRE RÅLAMB. Foto. spec. för H. 8 D. af C. Borup, London.

danska och finska gäster. Prins Gustaf Adolf med uppvaktning var närvarande och märktes i öfrigt de förenade rikenas minister baron Bildt jämte legationens personal, generalkonsul Danielsson, konsul Eskell samt i London bosatta skandinaviska affärsmän. Kyrkans kor var klädt med palmer och chrysantemum.

Redan under Carl IX:s regering var svenskarnes antal så stort i London, att privilegium söktes hos dåvarande engelske konungen Carl II om upprättande af svensk församling. De ekonomiska tillgångarne voro emellertid då så otillräckliga, att egen kyrka ej kunde byggas, hvarför svenskarne tillsvidare höllo sina gudstjänster i den af danskar och norrmän tillsammans byggda kyrkan, till år

1710, då danskarne rustade sig till krig mot Sverige och danske prästen i London un'er gudstjänsten bad om seger för de danska vapnen. Svenskarne ville då ej längre stanna kvar i danska kyrkan utan hyrde ett kapell i Rothcliffe Highway, till dess år 1728 i maj grundstenen kunde läggas till egen svensk kyrka å Princes Square, som dels genom frivilliga bidrag, dels genom statsanslag kunnat inköpas. Största förtjänsten här af tillkommer biskop Jesper Svedberg i Skara stift, hvar under församlingen under någon tid subordinerat. Den 29 sept. 1728 blef kyrkan högtidligen invigd och benämndes Ulricæ Eleonoræ kyrka efter dåvarande drottningen, Fredrik I:s gemål. Under de närmast därpå följande åren förekommo ofta häftiga strider mellan kungl. maj:ts ministrar i London samt församlingens pastorer angående de senares tjänste-

CLARENCE HOUSE, härtigens af Connaught London-residens.

Efter fotograf.

FRÅN PRINS GUSTAF ADOLFS (X) BESÖK Å SVENSKA SJÖMANSHEMMET I LONDON.

Svensk-norske 'ministern frih.' Bildt (1), Arkebiskop Ekman (2), Fru och ing. Axel Welin (sjömanshemmet) (3 och 4), Dr Arvid Källgren (5), Arkebiskopinnan Ekman (6), Fru Kellgren (7), Fru Læffler, f. Balck (8), Mr Deacon (led. af sjömanshemmets styrelse) (9), Fru von Braun (10), Legationspredik. Lindskog (11), Kammarherren, frih. Rålamb (uppv. hos Prins Gustaf Adolf) (12), Frkn Lindskog (13), Fröken Graham (14), Legationssekr. Bildt (15).

utöfning, kyrkomedlens förvaltning m. m. och kyrkan var en tid i ansenlig skuld. Men genom förbättrad ekonomisk kontroll samt rikliga understöd har den sedermera blifvit i finansiellt afseende betryggad, och plan är uppgjord att vinna en ny och tidsenligare lokal i West End. Bland märkesmän, som tillhört svenska församlingen i London må särskildt nämnas

Emanuel Swedenborg, som dog i London den 29 mars 1772 och ligger begrafven i svenska kyrkan.

År 1847 erhöi församlingen för första gången furstligt besök, i det kung Oscar II, då som härtig af Östergötland, vid hemfärden från en längre sjöexpedition landsteg i Portsmouth samt afreste därifrån till London, hvarest han den 6 juni bevistade hög-

FRÅN ÄRKEBISKOP EKMANS BESÖK I SVENSKA KYRKAN I LONDON DEN 14 MAJ 1905.

Från vänster främst: Gymnastikdirektör v. Braun, Pastor Rehnröm (svenska förs. Paris), Fru Welin (Skand. sjömanshemmet), Svensk-norske ministern frih. Bildt, Arkebiskopen (X), Arkebiskopinnan, Fröken Lindskog. Från vänster bakom: Skeppsred. Granlund, Missionsförestånd. Engvall, Ing. Welin (Skand. sjömanshemmet), Grossh. Berner, Generalkonsul Danielsson, Legationspred. i London Lindskog, Legationssekr. Bildt, Attachéen Treschow, Grossh. Svedberg. — Foto. speciellt för H. 8 D. af C. Borup, London.

messan i församlingens kyrka, hvarefter han inskref sitt namn i en af kyrkoböckerna. Sedan dess har han som de förenade rikenas konung flere gånger besökt kyrkan.

*

Prins Gustaf Adolf har redan hunnit göra sig synnerligen populär i London. Med sin fästmö och sina blifvande svärföräldrar företager han dagliga utflykter, och på aftnarne ser man den Connaughtska familjen jämte prinsen i kungl. logen å någon af de förnämsta teatrarna. Sistlidne måndag åtföljde han kung Edward vid en militärspektion, och dekorerades där- efter med storkorset af Victoriaorden. Följande dag gjorde hertigparet jämte prinsessan Margareta och prins Gustaf Adolf en utfärd i motorcar till Bagshot Park och på aftonen bevidades föreställningen å operan Covent Garden. Den 23 dennes uppträdde prinsen och prinsessan för första gången officiellt i London vid en historisk bazar vid Deans Yard i Westminster, som öppnades af hertigen och hertigin- nan af Connaught.

Den 17 maj var en märkedag för Skandina- viska sjömanshemmet i London. På mor- gone hade nämligen telefonbud kommit, att prins Gustaf Adolf önskade besöka hem- met samma eftermiddag, och det dröjde heller icke länge innan hela dess väldiga område prunkade i flaggor. Dagen var härlig med frisk vind och det grannaste sol- sken. Sommarblommorna hade veckan förut blifvit utsatta i rabatterna och gräsmattorna voro gröna och nyputsade. Det hela tedde sig särdeles inbjudande.

Redan ett par timmar före prinsens an- komst hade emellertid ärkebiskop Ekman med fru samt legationspredikanten Lindskog anländt och tillsammans med hemmets föreståndare, ingenjör och fru Welin, intagit lunch. Omedelbart efter lun- chen samlade man sjömännen i stora salen, där de fingo åhöra ett enkelt, varmhjärtadt föredrag af ärkebiskopen.

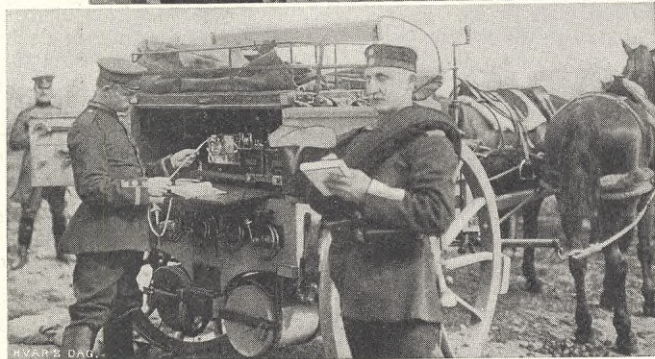
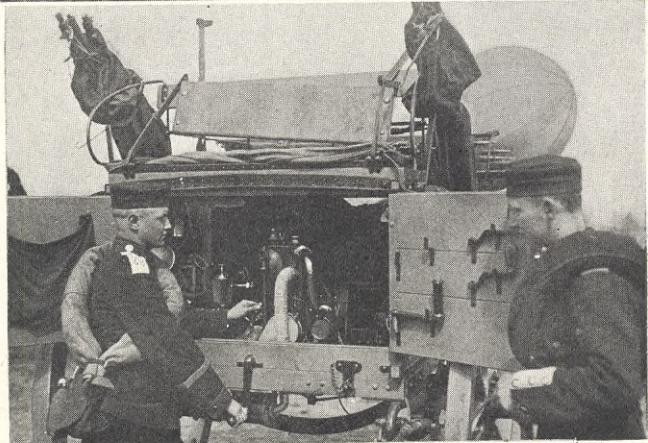
En del telegrafiskt inbjudna gäster, bland hvilka märktes svensk-norske ministern i London, baron Bildt, doktor Arvid Kellgren m. fl. började nu an- lända. Då prinsen tillsammans med uppvaktande herrar inträdde i salen, mottogs han med ett kort hälsningstal af ingenjör Welin, åtföljdt af väldiga hurrarop från de talrikt församlade sjömännen. H. K. H. besvarade hyl- lingen med en i hjärtliga ordalag uttalad önskan om framgång för hem- mets verksamhet och dess mångta- liga gäster.

Med synbarligen mycket stort in- tresse besåg han därefter hemmets vidlyftiga och mönstergillt hållna lokaler samt uttryckte upprepade gå- nger sin förundran öfver att en institu- tion af sådant omfång kunnat växa upp på främmande botten. Stämningen var glad och allt igenom otvungen, och ofta fick man höra prinsens ung- domliga, klingande skratt, då fru Welin under promenaden berättade

någon lustig episod ur sina erfarenheter. Särskildt stort intresse ägnades ingenjör Welins senaste uppfin- ning, en sjösättningsapparat för libbåtar, hvaraf ett exemplar i full storlek finnes uppställt inom området.

Besöket varade i öfver två timmar och avslutades med att taga den fotografi vi i dag reproducera. Prinsen afreste, såsom han kommit, i en af hertigens af Connaught automobiler och maskinens surr drunk- nade i sjömännens hurrarop, då vagnen sattes i gång.

EN NY TRUPP VID DEN TYSKA ARMÉN.

Efter fotografier

AFDELNINGEN FÖR GNISTELEGRAFI I FÄLT UPPRÄTTAD VID TELE- GRAFBATALJONEN N:o 1 i BERLIN: 1. Truppen på marsch. 2. Motorvagn. 3. Vagn med telegraferingsapparater.

Kliché: Benot Sjöfvermarre

För handhafvande af gnisttelegraferingen i fält, hvilken hittills om- besörjts af luftseglingsbataljonen, har nu en särskild "Funkerteilung" upprättats vid den tyska armén. Tillgodogörandet af Marconis bety- delsefulla uppfinning har därmed fullständigt lämnat experimentets stadium och kräfver redan sina män uteslutande. Att gnisttelegrafe- ringen tills nu bedrivits af luftseglingsbataljonen beror därpå att af- sändningstråden skickas upp med små ballonger eller, i händelse af tillräcklig vindstyrka, med drakar.

HOS ECHEGARAY.

Korrespondens till HVAR 8 DAG.

Om du är i Madrid och vandrar Calle de Zurbano framåt, så kilar du gärna in i n:o 25, det svensk-norska ministerhotellet. — Sedan staten för ett halft år sedan inköpt detta hus, har det undergått en genomgripande restauration, verkställd efter ritning af s:r Velasquez, Spaniens främste arkitekt, samt presenterar sig nu såsom ett af Madrids vackraste och komfortablade diplomatresidens. Med slösande frikostighet har vårt sändebud, baron Wedel-Jarlsberg, skänkt regeringen hela den dyrbara inredningen, där nästan hvarenda möbel, hvarje stol, bord, spegel eller ljuskrona är ett själfständigt konstverk.

Ja, frestelsen att stanna här är sannerligen mycket stor, hälst värdfolket mottager sina svenska och norska landsmän med en hjärtlighet och ett tillmötesgående, som gör denna legation till hvad den verkligen bör vara, ett idealiseradt stycke af det fjärran hemlandet.

Dock, för denna gång fortsätta vi gatan framåt och ringa på i n:o 44, en stor, präktig villa, där den mest fräjdade bland Spaniens nu lefvande diktare slagit ned sina bopålar.

Jag har inte alls gått dit för att intervju — bort det. Det torde väl inte finnas något obehagligare för en ryktbarhet än detta att blifva utfrågad intill skinnet af en obekant herre, som följer hvarje ord, hvarje rörelse, som falkar efter om den stackars ryktbare är nyrakad eller om han har nött håll på skosulorna för att sedan med obarmhärtig noggrannhet delgifva allt detta åt en skvallersjuk läsekrets. — Nej, jag begaf mig dit endast för att se honom och för att frambära ett bref från hans bästa vän i Sverige.

En livréklädd betjänt tager mitt kort, och jag slår mig ned uti en liten salong bredvid vestibulen. Vägarna äro betäckta med täxtade och illuminerade adresser i ramar. Medan jag nu sökte tyda alla dessa uttryck af beundran, vördnad och hängifvenhet för *La gloria de Castilla*, hör jag plötsligt steg i trappan och hinner knappast vända mig om, förrän José Eche garay tagit mig i famn.

— Ah, uno amigo de Suecia! — och så följer en brusande ström på spanska.

Visserligen söker jag att hvarje morgon stafva mig fram så godt jag kan uti "El Imperial". Dock, emellan detta och att föra en konversation på spanska är diket olyckligtvis mycket bredt.

— Men jag talar franska så rysligt illa, menar Galeottos diktare.

Jag försäkrar, att då man behandlar sitt eget språk så som han gjort, är det orimligt att behärska något annat.

Echegaray invänder, att det obetydliga han författat visst inte mäktar ursäkra hans svaga fransyska.

Detta framkallar ytterligare försäkningar från mig, hvilka från hans sida gendrifvas med lika kraftiga bestridanden. Sedan vi sålunda på detta sätt öfverbjudit hvarandra en stund, räcka inte fraserna till längre. Vi börja båda skratta åt våra stora ord.

Första intrycket man får af Echegaray är, att han är mycket gammal. Man låter bedraga sig af det hvita håret, den kala, egendomligt formade hjässan och den en smula hopsjunkna gestalten. Man tycker att det är orimligt annat än att denne man måste vara uråldrig, hvilken, sedan han utmärkt sig som ingenjör och professor i matematik, redan för tre decennier sedan satt som statsråd i revolutionsministären och som dessutom skrifvit en rad af dramer, lika lång som Shakespeares eller Ibsens.

Men sedan man talat med honom en stund, finner man, att han ännu står midt uppe i sin verksamhet, att han inte skänker en tanke åt att slå sig till

ro under lagrar, utan att han med hela sin brinnande liflighet fortfarande står som en ledare för sitt lands andliga lif. — Endast några dagar senare hörde jag honom på en reception i spanska akademien. D. Emilio Ferraris inträdestal besvarades af Echegaray med ett mera än tims långt anförande, hvilket föranledde hans uppmärksamma auditorium omväxlande till mummel af beundran och till skallande skrattsalvor. Ty förf. till "La Esposa del vengador" är också humorist, när han så vill.

— Ack, jag är mera matematiker än dramaturg, säger han till mig, vida mera. Om det inte varit för pangarnes skull, hade jag aldrig skrifvit något drama. De som jag räknar till mina favoritförfattare, hafva sysslat mera med aritmetiska än med sociala problem.

Och han visar mig sin boksamling, där de matematiska arbetena intaga hedersplatsen, Legendre bredvid Poincaré, Weierstrass vid sidan af Abel. Om denne senare talar han mycket — "Abel var ju en landsman till er?"

— Nej, han var norrmän.

Jag berättar för honom om Vigelands intressanta monument, hvilket man nyligen rest till den för tidigt borttryckte vetenskapsmannens ära, och hvilket framställer hans forskande ande som plöjer tankens rymder.

Så för han samtalet öfver till Sverige, hvarvid jag passar på att fråga, ifall han vågar trotsa afståndet för att komma och hälsa på oss.

— Om jag ämnar mig till Sverige? — ja det var en fråga det. Det är inte en artighet bara, om jag säger, att jag längtar dit med otålighet. Och för att bevisa detta, så styr jag färdens dit upp redan i sommar. Bara det inte blir för kallt. Ty kylan har nu ständigt varit min bittraste fiende — ni ser själf.

Och han for med handen öfver den tjocka, storrutiga kappa, i hvilken han går insvept. Huru han kunde stå ut med att vara så ombonad, är oförklarligt. Ty den dag jag besökte honom, var det åtminstone 25 grader varmt.

Jag försäkrar honom, att temperaturen i Sverige redan nu är betydligt behagligare än i Madrid med dess glödheta dagar och försåtligt svala nätter, då de isiga vindarna från Sierra Guadarrama smyga sig fram mellan de bakugnsheta husväggarna.

Men för att vara riktigt säker på att inte öfverraskas af nattfrosten, föreslår jag honom att utsätta besöket till slutet af juni eller början af juli.

— Ja, då kan ni hälsa och säga att jag kommer vid den tiden, säger Echegaray.

Så tager jag farväl. Två dagar efteråt stor uppståndelse i hotellets salong. Alla människor gjorde sig ärende dit in, "for Echegaray, the famous dramatist was sitting there, paying a visit to the Swede, living in N:r 70".

Madrid, maj 1905.

Mari Mihi.

I HVAR 8 DAGS PRISTÄFLAN FÖR UTMÄRKTA SVENSKA ORIGINALROMANER är prisbeloppet

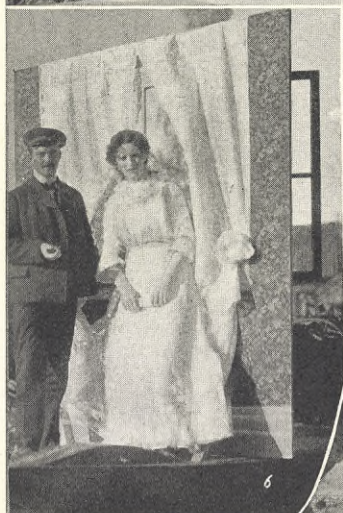
Kr. 6,000 (Sextusen)

det största som någonsin utfäst i liknande täflan. Alla våra skriftställare inbjudas att deltaga. Täflingstiden utgår den 15 aug. 1905. Närmare bestämmelser återfinnas i H. 8 D. för den 25 dec. 1904.

Vi fästa emellertid särskild uppmärksamhet vid det oeftergifliga villkoret, att till H. 8. D:s täflan inlämnadt arbete icke får ha förut varit annorstädes erbjudet eller till annan täflan insänt. Uttrycklig försäkran härom skall åtfölja namnsedeln.

FRÅN UPPSALASTUDENTERNAS VÅRFÄST-KARNEVAL.

Uppsala studenters årliga vårfäst är alltid talrikt besökt och äfven ganska långväga ifrån bruka gäster infinna sig. Särskildt är detta fallet vid den karneval som hvar femte år enligt traditionen förbindes med vårfästen. Karnevalen i år bjöd på många roliga moment, af hvilka vår fotograf passade på att föreviga en hel del.

Vädret, som sett hotande ut, blef mot aftonen jämförelsevis vackert.

HVAR 8 DAGS fotograf i StMm.

Kliché: Bengt Sjuversparre.

FRÅN VÅRFÄSTEN I UPPSALA: 1. Prins Karneval. 2. Appollo omgifven af Erato och Kalliope. 3. Förtalet. 4. Potifars hustru och Josef. 5. Typer. 6. Gamla Heidelberg. 7. Lyftningens lyrik. 8. Beträktelsens lyrik. 9. Sfärerens harmoni. 10. Sokrates, som förgäfvets sökt stämna sin harpa till mildhet. 11. Furioso con diminuendo. 12. Demonstrationståget.

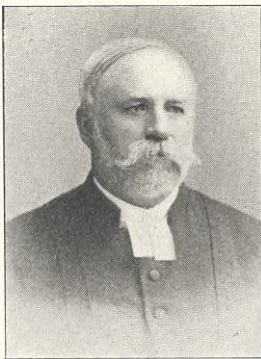
J. N. FREDING.

75 år fyllde den 10 maj häradshöfding Justus Natanael Freding. Stud.-ex. 51, hofrättsex. 54, auskult. i Göta hofrätt s. å, v. häradshöfd. 57, länsnotarie 59, häradshöfding i Mellersta Roslags domsaga 74, afsked 03. Sekreterare hos Riksdagens lagutskott under åren 68—70, 72—74 m. m.

C. E. M. HOLMERTZ.

65 år fyllde d. 18 maj krigsrådet Carl Eric Mattias Holmertz i Sthlm. Stud.-ex. 59, kameralex. 64, kansl. i krigskoll. 75, krigsråd 92, krigskommiss. 77, sekr. o. omb. v. Konungens hosp. 78, t. f. gen.-mönstr. komm. 69—79, kansl. o. registr. hos Riksd. A. k. 70—78, v. byr. f. A. industriutst. i Sthlm 66 o. världsutst. i Paris 67.

L. WENNBERG.

Kyrkoherden Lars Wennberg fyllde den 15 maj 60 år. Stud.-ex. 67, fil. dr. 74, adj. 80, prästvigd 85, kyrkoherde i Konga 91, i Toniösa (Lunds stift) sedan 01, kontraktsprost i Onsjö kontrakt sedan 97. Folkhögskoleinspektör sedan 96.

S. G. A. GEIJER.

Generalmajoren Salomon Gottschalk Alfons Geijer fyllde den 25 maj 55 år. Efter afsked 03 som generalfälttygmästare, kvarstår i gener. reserv. Vice verkställande direktör i det stora Grängesbergsbolaget.

A. P. SJÖGREN.

70 år fyllde den 15 maj f. rittmästaren Axel Pontus Sjögren i Stockholm. Underlöjtnant vid Smålands husarregemente 56, afsked 86. Ledamot af Riksdagens Första kammare 90—92.

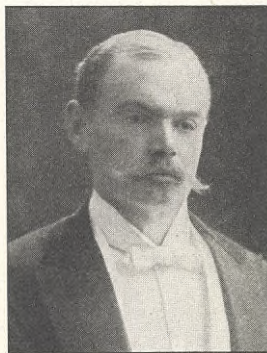
K. A. FREDHOLM.

Rektor Karl August Fredholm i Luleå fyllde den 8 maj 65 år. Född i Frösve (Skögs län). Stud.-ex. 62, fil. dr. 69, adj. 71, lektor 76, rektor sedan 84. Ledamot af drätselkammaren sedan 78, (från 97 dess ordf.) af stadsfullmäktige från 82. (ordf. 91—96), af Norrbottens läns landst. från 92, dess ordf. sedan 1900.

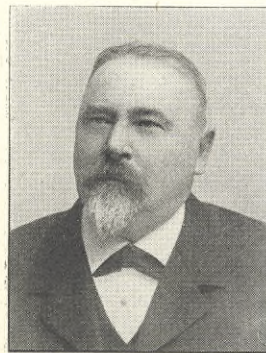
F. T. NORDBERG.

60 år fyller den 22 maj bokhandlaren F. Th. Nordberg i Trelleborg. Mångårig ledamot af stadsfullmäktige och drätselkammaren.

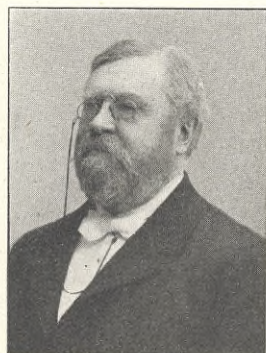
G. A. E. KRONLUND.

Häradshöfdingen i Torneå domsaga Georg Adolf Edvin Kronlund fyllde den 9 maj 45 år. Stud.-ex. 79, hofrättsex. 84, häradshöfding i Torneå domsaga 93. Led. af Riksdagens A. K. 97—02, 03—05.

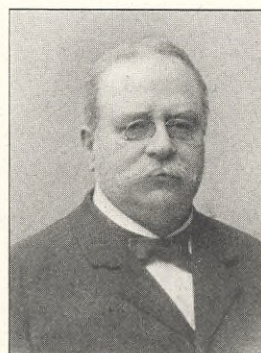
J. G. LUNDBERG.

70 år fyllde d. 15 maj rådman Jonas Gustaf Lundberg i Varberg. Stadsfogde i Vexlö 64, rådman i Varberg 77, badhuskamrer 81. F. d. led. af gatuförvaltningen, sekr. i Hälsovårdsnämnden, ordf. i planteringssällskapet, Småfågelnas vännere m. m.

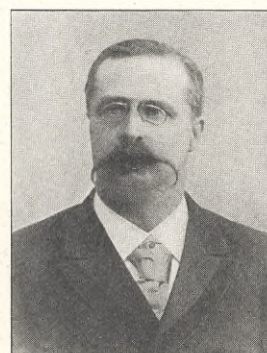
J. G. W. HARTELIUS.

Andre stadsläk. i Arboga med. lic. Jöns Gustaf Wilhelm Hartelius fyllde den 16 maj 60 år. Stud.-ex. 64, med. lic. 74, andrestadsläk s. å. Mångårig stadsfullm. och ordf. i dess beredningsutskott. Vice ordf. i hälsovårdsnämnden, led. af skolerådet m. m.

C. O. DE FRESE.

Landssekreteraren Claës Otto de Frese fyllde d. 16 maj 60 år. Stud.-ex. 63, hofrättsex. 70, landssekret. i Vesterbottens län 84, i Östergöt. län 95. Sekreterare i Vesterb. läns landsting 79—83. Led. i Vesterb. läns hush.-sällskaps förvaltn.-utskott 84—95, i larsaretsdirektionen 84—95.

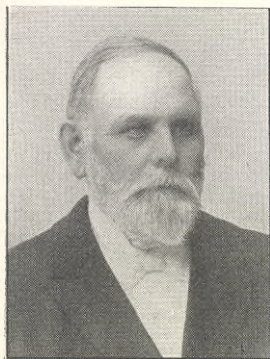

U. W. O. QUECKFELDT.

Häradshöfdingen i Lifgedingets domsaga Ulrik Wilhelm Ossian Queckfeldt fyllde den 21 maj 50 år. Stud.-ex. 74, ex. för inträde i rättsgångsverken 78, häradshöfding 95. V. ordförande i Strängnäs stadsfullmäktige 05.

PORTRÄTTGALLERI

A. F. BROSTRÖM.

Led. af Riksdagens Andra kammare boktryckaren Anders Fredrik Broström i Kristinehamn fyllde den 28 maj 70 år.

G. JAKOBSSON.

Domprosten Gustaf Jakobsson fyllde d. 13 maj 65 år. Stud.-ex. 67, fil. dr 72, teol. kand. 76, prästvigd 78, doc. i Uppsala 76, tillförordnad professor 78—82, kyrkoherde i Fors 81, domprost i Karlstad sedan 83, teol. dr 93, preses vid prästmötet s. å.

P. D. BERGMAN.

60 år fyllde den 22 maj protokollssekreteraren Paul David Bergman i Stockholm. Sedan 88 protokollssekreterare i k. m:ts nedre justitierevision, kassadirektör i Tjänstemannabanken m. m.

K. A. J. BRANDBERG.

F. stadsäk. i Nyköping, med. lic. Karl Anders Ivar Brandberg fyllde d. 3 maj 50 år. Stud. 75, med. kand. 82, med. lic. 86, prakt. läk. i Nyköping s. å., fängelseläkare 89, bitr. protoläk. i Nyköpings distr. 90, te. stads-läk. 96, läk. vid epidemisjukhuset s. å., stadsfullmäktig i Nyköping sedan 96.

P. C. A. LINDBLAD. †

Den 1 maj afled majoren i armén Per Carl Adolf Lindblad, f. 32. Löjtn. v. Svea art. regementet 60, kapten 68, major i armén 83, afsked ur krigstjänsten 93, stallmästare vid regementet 74—93.

G. PETERSSON. †

F. landstingsmannen, godsägaren Gustaf Pettersson i Hult, Risingsås afled d. 24 april, 70 år gammal. Mångårig ledamot i kyrko- o. skolråd, kommunalnämnden, fattigvårdsstyrelsen, taxeringsnämnden m. m. Ledamot i lasarettsdirektionen i Finspong.

O. W. SUNDELL. †

Yrkesinspektören i Gälle Olof Wilhelm Sundell afled den 13 maj, född 49. Led af stadsfullmäktige 98—02. Medlem i Drätselkammaren, hälsovårdsnämnden, m. m. Sedan 95 yrkesinspektör i Gälle.

G. E. V. HESSLIN. †

Disponenten för Gustafsfors Fabrikers Aktiebolag Gustaf Erik Vilhelm Hesslerin afled den 18 april i Stockholm. Född 53, ex. från tekn. högskolan 77, sedan 99 disponent vid Gustafsfors. Innehade flere kommunala förtroendeuppdrag.

PUSSY.

En lifshistoria i ett bref. För HVAR 8 DAG af STURE STIG.

Wilhelm, min vän!

Du bör få veta allt. Du känner mig; du vet huru ömtålig jag är för andras omdömen, hur jag älskar obemärktheten — och nu är jag en visa för hela provinsen! Mitt ideal är enkel pliktrohet, ostörd ro, fullkomligt iakttagande af det passande — och likväl har allt detta timat!

Det är Pussys skull. Hon har alltid varit oron i min lefnads urverk.

Hon gick i kolt, när hon först grep in i mitt framtidsöde. Äfven jag har en gång, fast längesedan, varit kär, icke som en lågende italienare, icke som en mänskenssvärmande romantiker, men på mitt eget lugna vis. Fröken Ehrencreutz var för mig inbegreppet af en fin, nobel och älskvärd kvinna, och jag skattade som en lycka, om jag finge kalla henne min. Jag höll just på att säga henne detta under en supé hos kammarrådet, sedan jag lyckats smuggla mig till en tête-à-tête i blomsterrummet, då plötsligen, som vuxen ur jorden, en flickskepnad stod framför mig, fixerade

mig med en sjuå ings hela ogeneradt kritiska uppmärksamhet. Resultatet var synbarligen gynnsamt, ty efter en minut grep hon min hand och sade: — Jag tycker om dig, jag vill gifta mig med dig! Hon där får ej ta' dig.

Behöfver jag säga det? Stundens erotiska stämning var förstörd, känslornas fina rosenkir sönderslitet af barnahanden. Och det vardt aldrig sömmadt tillsammans. Fröken Ehrencreutz är ännu fröken, och jag med mina 42 år en gammal ungarl.

Sådant var mitt första möte med Pussy, min vän kammarrådets sjuåriga dotter.

Från den stunden var jag hennes speciella tillhörighet, hon min suveräna härskarinna, en ny Elisabeth af England i maktmedvetenhet och älskvärd hänsynslöshet. Såsom fadrens vän och dessutom boende i samma hus, umgicks jag flitigt i familjen, och dröjde jag att infinna mig, kom Pussy att hämta mig eller aflägga sin visit. Och hos henne fanns ej ens skuggan af ett tvivel, att ej mina besök och mitt intresse

egentligen gällde henne. Hon lade beslag på mig, anförtrödde mig sina sorger och fröjder, de planer hon uppgjort, de sagor hon hört, de visor hon lärt; längre fram erhöj jag dyrbara förtroenden om skolans små händelser, om de "vådligt lifvade" kamraterna, om de "rysligt lustiga" lärarinnorna, jag blef hennes ciceron i bilderböckernas labyrint och charadlösningens mystiska konst, och jag måste beundra hvarje hennes framsteg på musikens gebit, ehuru dessa stunder voro lika påkostande för strängarne i mina nerver som för strängarne i mitt piano. Men om jag sålunda för Pussys skull måste försaka mången angenäm stund både bland damerna i salongen och herrarna i rökrummet, så kom också belöningen i Pussys tillfredsställelse: — Nu har du varit riktigt snäll, sennor don! — himlen vete, hvar hon uppsnappat det vedernamn, hvarmed den goda stadens invånare belagt mig.

Sådant var vårt förhållande, tills Pussy fyllt sitt 12:te år. Då inträdde en förändring. Pussy vardt stor och växte ifrån "barnsligheter". Jag l.lef "onkel" i stället för sennor, hon hälsade mig med den värdslösa nigning, som för unga damer af hennes ålder är sammanfattningen af själfkänsla och elegans, och från mitt sällskap sökte hon sig gärna till flocken af jämnåriga flickor, hvilkas inbördes konversation, särdeles i samkväm, var lika hemlighetsfull som liflig. Vi blefvo främlingar för hvarandra.

Så var jag då igen min egen herre, en burfågel som sluppit lös. Jag drog en lättadens suck, — men snart också en suck af saknad; sådan är vanans makt. Jag kunde fritt ägna mig åt sällskapslifvet, men gjorde där inom kort den upptäckten, att Pussys konversation ej varit den innehållslosaste; i mitt arbetsrum lågo numera mina papper och tillhörigheter i ostörd, mönstergill ordning, men besynnerligt nog ertappade jag mig själf med att lyssna, om ej Pussys lätta steg skulle höras i trappan. Med en viss melankoli blickade jag på den stora fettfläcken å soffans blåa sammet, där Pussy i forna dagar placerat en smörgås afvigvänd, och halft omedvetet smekte jag turkhufvudet på min pipa, där Pussy förvandlat en romersk näsa till en negers platta luktorgan. Men Pussy var borta för mig och kom ej igen.

Jo, hon kom. Sorgen förenar. Kammarrådet fick hjärtslag på ämbetsrummet och dog. Som familjens vän blef det min lott att utreda sterbhuset och öfverföra förmyndarskapet för Pussy. Och nu återfunno vi hvarandra. En dag kom hon till mig, slog sina armar om min hals, jag kände en mjuk, varm, våt kind beröra min, och en tårbeslöjad stämma sade: "Min snälla pappa är död, nu har jag ingen utom dig, onkel, att trygga mig till".

Den känsla jag härvid erfor var både egendomlig och stark; det var den första smekning, som kommit mig till del sedan mina barnår, och Pussy i sin sorgdräkt såg knappt ut som ett barn, hon var ju nästan en kvinna. Jag var upprörd, vek och förlågen, jag kunde endast stamma: "Pussy, lilla Pussy!" Men inom mig gjorde jag ett heligt löfte att allt framgent vara för henne en trofast vän, ett skydd, ett stöd. Hon behöfde det nog också, lilla Pussy; hon hade rätt: hon hade blott mig. Ty kammarrådinnan var ej ägnad att taga omsorg om andra; omsorgen om hennes egen hälsa och bekvämlighet upptog henne fullständigt; hon hörde till det slags damer, hvilka, för goda för denna världen, helst dväljas bland "guldmoln i det blå".

Emellertid var mitt kall som Pussys förmyndare ej alltför lätt. Hon var fortfarande den gamla Pussy med sin utpräglade vilja och sitt lustiga, på en gång öppna och insmekande sätt, som afväpnade äfven det mest berättigade missnöje. Klandrade jag hennes sätt att sköta sina studier, gaf hon till svar små humoristiska skildringar af sina lärarinnors svaga sidor; framkastade jag en anmärkning om hennes brist på

ytte hållning, så var under runda 8 dagar ingen markisinna från Ludvig XIV:s hof mera stram och värdig i sitt uppträdande än Pussy. Någon gång gjorde hon mig riktigt förtörnad. Så hade jag på hennes önskan gifvit henne min fotografi, men fann den en dag behandlad på ett verkligen respektvidrigt sätt; där mina — i parentes sagdt välvärdade — polisonger en gång suttit, gapade emot mig ett stort tomrum; Pussy hade skurit bort dem. "Du såg ut som en grosshandlare, onkel. Så här är du mycket vackrare, och läte du mustascherna växa, skulle du precis likna en artillerilöjtnant." Sådant var hennes försvar, och för att rätt åskädligt ställa mig det stolta framtidsperspektivet för ögonen, grep hon en blyerts, och inom ett ögonblick voro de prydliga mustascherna där — på porträttet. Naturligtvis vardt jag mycket ond, men för mig själf kunde jag ej neka, att Pussys anmärkning innebar en viss sanning, och jag förändrade verkligen mitt skägg, dock försiktigtvis först ett halfår senare, då jag trodde Pussy glömt hela episoden.

Allt detta var emellertid småsaker. Men större bryderier skulle komma.

En dag inträdde Pussy i mitt arbetsrum, brådskande, ifrig, med sitt bestämdaste drag kring munnen. — Onkel, nu måste du vara riktigt snäll. Jag har en stor bön till dig.

— Så? Låt höra.

— Jag vill lämna skolan.

— Lämna skolan? upprepade jag häpen.

— Men du har ju ett helt år kvar och har ej än afslutat din bildning.

— Bildning! Pussy log föraktligt. Tala ej om vår flickskola och bildning i samma andedrag. Läxor få vi till lifs, men bildning — puh! I sex år har jag sysslat med 3 språk, och jag kan hvarken tala, skriva eller läsa någotdera, och mina kamrater ej heller. Det enda vi lära grundligt är tårtätning och flirt.

Jag satt som fallen från skyarne. "Flirt?"

— Ja flirt, men vet du, sennor don, jag duger icke riktigt ens till det. Jag har försökt att bli kär både i gymnasister, notarier och löjtnanter, men det går icke. Jag har inga anlag. Jag är platt oduglig för skolan.

Jag drog en lättadens suck. En lycka i olyckan åtminstone!

— Men barn, hvad skulle du taga dig till, om du lämnade skolan? Något nyttigt måste du väl uträtta?

— Ja ser du, onkel, det är just detta, att jag behöfver uträtta något nyttigt. Jag är ju gamla människans och har aldrig arbetat för ett äggskals värde, och ändå har jag ett par duktiga händer — hon höll upp dem för mitt ansikte — och en smula förstånd i mitt hufvud på köpet.

— Men hvad ville du göra?

— Gå in i en bank, har jag tänkt.

Pussy i en bank! Kammarrådets dotter arbeta för bröd! Och detta i daglig beröring med en hop herrar! En rysning flög genom min ryggrad.

— Tror du då, att gymnasisterna på skridskobanan och löjtnanterna i balsalen äro små Guds änglar, som bara tala om himmelens klarhet och själens renhet? var Pussys djärfva svar på min anmärkning härom.

Jag var rådvill, förtviflad. Hvilka grundsatser, hvilket förakt för det passande! Och detta hos en 17-årig skolflicka! Var detta resultatet af ett högtberömdt pedagogiskt system? Pussy måste lämna skolan, men i en bank — aldrig!

— Det blir ingenting med banktjänsten, afgjorde jag sträft.

— Nå, lika godt eller bättre! Så går jag igenom en trädgårdskurs vid Nordanå.

Det blef så. Pussy ville det så, som hon kunde vilja, och talade så, som hon kunde tala. Jag måste gifva med mig, helst jag ej visste någon bättre utväg.

(Fortsättning).